

новосъздаденото княжество, българската демокрация, обединена тогава въ една единствена „либерална партия“, се срѣщна въ учрѣдителното събрание съ родилото се прѣзъ доосвободителната епоха чорбаджийство, което състави ядката на консервативната партия. Демокрацията, подъ водителството на Петко Каравеловъ, П. Р. Славейковъ и Др. Цанковъ, изнесе побѣдата блѣскаво, като прокара въ конституционния строй на България ония начала, които туриха послѣдната въ реда на най-свободнитѣ съврѣмenni държави. За затвърдяване на тия начала, борбата трѣбваше да се продължи и засили. Въстановяването на суспендираната прѣзъ 1881. год. конституция, съединението на Сѣверна и Южна България — сж блѣскави дѣла на българската демокрация. Но слѣдъ това за нея — за българския народъ, настанаха дни на горчиво изпитание и ето вече 20 години какъ котерийнитѣ режими държатъ въ ржцѣтъ си народнитѣ сждбини.

Обаче народнитѣ изпитни прѣзъ цѣлия този периодъ имаха и своето добро послѣдствие, че очистиха демокрацията отъ котерийнитѣ елементи. И тя, така опрѣснена, подъ водителството на своя основателъ П. Каравеловъ и сподвижниците му — Славейковъ, Катанчевъ, Арсениевъ, Алеко Константиновъ, Бѣлиновъ и пр., отново поведе борбата за извоюване на похитенитѣ народни права, поде завѣтътъ на своето минало и го даде намъ, за да продължимъ дѣлото съ сжщата оная безкористность и самоотверженостъ, които вдъхновяваха починалитѣ дѣйци. Нека вѣрваме, че дълбоката почитъ, що съ-